

Ciprina Homorodean, 2006, 9'00", videostill from "I am Luke Skywalker". Courtesy of the artist.

100 ROMANIAN MINUTES

Curated by
Andrei Crăciun (RO)

Participating artists:
Ștefan Constantinescu, Teodor Graur,
Ion Grigorescu, Ciprian Homorodean,
Sebastian Moldovan, Corneliu Porumboiu

Screenings:
(with a Q&A with Andrei Crăciun)

Bucharest: 29th of October 2009, 19.00 hours
PAVILION UNICREDIT,
center for contemporary art and culture
(Șos. N. Titulescu nr. 1)

Cluj: 8th of December 2009, 19.00 hours
The University of Art, Casa Matei Corvin
(Str. Matei Corvin nr.6)

LAUNCHING OF PAVILION NO. 13
journal for politics and culture
www.pavilionmagazine.org

Admission free.

Supported by:

PAVILION
journal for politics and culture / www.pavilionmagazine.org

 UniCredit Țiriac Bank

 UNIVERSITATEA
DE ARTĂ
ȘI DESIGN
CLUJ-NAPOCA

Being Romanian by Andrei Crăciun

Romania, the complex of European Romanians and the pride of Romanian Europeans, continues to place itself in the East, incapable of escaping the East-West hierarchy, curse of the Balkans- a linguistic invention adopted much too easily. The way of relating to the local, national, European, global reference points suggests the way we relate to our own nationality, excited by an unconscious nationalism, flat and auto-destructive or tired of our own history and willing to deny it, paralyzed by the incapability of action.

Romanians assume the status of ideological victim of circumstances, reliving the traumas of communism, under the shelter of capitalism. It seems that democracy was too expensive for us to afford the luxury of delving into it; instead we afford the liberty of not getting involved, the liberty of not contributing, and the liberty of not choosing. We establish parties and we suppress the civil society. We dispose of responsibility and we invoke the right to suffer.

The shortcomings of the weary man seem to find their justification in our actions. We are Romanians, but not at any cost. We don't sell ourselves for nothing: we accept the exchange of recognition, but we want much more than what we're worth. The battle is fought between how we relate to others (Europeans- we actually refer to a certain part of the West) and how we see ourselves. We try to guard ourselves from the utopia of future that the communists had and the past-ridden utopia of the peasant tradition, in which the corruption of the city is inexistent. We try to look for something, to have the security given by the democratic institutions, not to give into elitism, not to despise the common man, prosaic and without great ideals, not to form an artificial society based on a fanatical elite. Residues of the macistic attitude still infect social, political, even cultural environments. The current elites are the former armies of informers, participants and active supporters of communism. On the other hand, a society in which everybody works for themselves is condemnable. But not as condemnable as a society that has no-one to work or fight for. We give the impression that all heroes have died before reaching the battlefield. A grim, telluric and hidden scenario doesn't allow us to see the future in a humorous and sympathetic way.

Are we willing to accumulate? We are learning to be good Europeans, good citizens; our country, we fight to make it the best of all possible ones. The English sociologist, Ralph Dahrendorf, said, in 1991, after the fall of the communist regime in Eastern Europe: "To become a democracy you need three things: a constitution, an economic system and a civil society. The constitution can be made in six months, a market can be built in six years, but a civil society requires two generations". Are we skipping stages? The child doesn't accept the parent's mistakes, but he always finds an excuse for them. History broke in two. "Before", "that time" and "after the '90s", "after the revolution" shout some, justifying their forgetfulness, trying to divide the world through their experience. The world, as we all experience it, didn't end in '89 and it didn't begin in 1990.

The Romanian artist, connected to his/hers own roots, assimilated by the system in which he/she is constrained to work, assumes the role of participant, but this time an active one. The video medium, utilized this time for its documentary character, facilitates the critical discourse. The work, in its final form, remains the proof of the artist's actions, document of the performance and plays the part of the mirror of society. The artist, entrenched in his/hers own history, is reluctant to become a craftsman: the Romanian artist does not imitate or transcribe, calculates but not deduces, arguments but not represents. Aesthetics become politics.

The Romanian artist creates ex nihilo because one has the vocation, as in the care to freely choose the goal of one's creations, according to one's own expectations. One creates one's own reality with different rules that, most of the time, don't apply to the real world, the world of the artist is the world where creativity and reason aren't constrained by anything. For the Romanian artist it's easy to give up the nationalist pathology that would proclaim as supreme value one's history, culture or superiority over other cultures and nations and that is because the Romanian artist criticizes one's country and is socially and politically involved in the process of reengaging one's own history. Invoking European, international values, one projects light onto what Romania keeps in the dark. Through one's work, what is obscured becomes clear, what is normal becomes sinister. The artist presents the world a country that only Romanians know, a country beyond the European borders, an unintegrated country, assimilated tacitly through compromise.

Bucharest- reliving the memory of "Little Paris", is rediscovering itself as a city with its own identity and life, a city that has consumed its past values and status. We don't talk of psychogeography. We talk of the failure in the state of progress, of a metamorphosis of the city or of an imposed imaginary, auto flagellated, imagined up to the point where we become movie scenes that don't belong to us. We are main characters,

parallel to the reality where "something" tends to unfold.

Self-criticism and auto-irony are the instruments of the Romanian artist, the result being the self-criticism and auto-irony of society. The artist underlines, draws attention and makes room for inquiries. We become immigrants. Their immigrants, of those that we wanted to be. Romanians seem to want to be themselves, a sort of artificial transposition into something that we don't understand. The immigrant is the one that suffers. We go everywhere and it seems that everything slips away. We live suspended in an absurd temporality, but on a safe ground.

The contemporary Romanian artist seems touched by the melancholy and fatalism of trying to justify the past through the analysis of rethinking it, trying to question its authenticity, authority and validity. No matter if these artists are actors in famous movies, immigrants in the battle with the "other", hidden participants in the destruction of a status quo, no matter if they mock reality or get involved in the emotion of the present, they all want to contribute to the new history.

A fi român de Andrei Crăciun

România, complexul românilor europeni și mândria europenilor români, continuă să se plaseze în Est, incapabilă de a se sustrage ierarhiei Est-Vest, blestem al Balcanilor - invenție lingvistică adoptată prea ușor. Modul de raportare la reperele locale, naționale, europene, mondiale, denotă modul în care ne raportăm la propria naționalitate, excitați de un naționalism inconștient, plat și auto-distructiv, sau timorați de propria istorie și dornici de a o renega, paralizați de impotența de a acționa.

Românii asumă statutul de victimă conjucturală a ideologiilor, retrăind traumele comunismului docili și blazați sub umbrela capitalismului. Se pare că democrația a costat prea mult, pentru a ne permite luxul de a ne înfrupta din ea, în schimb ne permitem libertatea de a nu ne implica, libertatea de a nu contribui, libertatea de a nu alege. Înființăm partide și desfințăm societatea civilă. Ne depozedăm de responsabilitate și invocăm dreptul la suferință.

Metehnele omului timorat par să-și găsească justificarea în acțiunile noastre. Suntem români, însă nu cu orice preț. Nu ne vedem pe degeaba: acceptăm trocul recunoașterilor însă vrem cu mult mai mult decât valorăm. Bătălia se dă, pe de o parte, între cum ne raportăm la ceilalți (europenii - în fapt facem referire la o parte a vestului), și, pe de altă parte, cum ne vedem pe noi înșine. Încercăm să ne păzim însă de utopia viitorului pe care o aveau comuniștii și de utopia paseistă a tradiției țărănești, în care nu mai există corupția orașului. Încercăm să căutăm ceva, să avem siguranța dată de instituțiile democratice și să nu cedăm elitismului, să nu disprețuim omul de rând, prozaic și care nu are mari idealuri, să nu formăm o societate artificială bazată pe o elită fanatică. Reziduuri ale atitudinii maciste încă infectează mediile sociale, politice, chiar pe cele culturale. Elitele actuale sunt fostele armate de turnători, participanți și susținători activi ai comunismului. Pe de altă parte, o societate în care fiecare lucrează numai pentru el însuși este condamnabilă, dar nu la fel de condamnabilă precum o societate care nu mai are pentru cine lucra/lupta. Lăsăm impresia că toți eroii au murit înainte de a ajunge pe câmpul de luptă. Un scenariu negru, teluric și ascuns, nu ne permite să privim, cu umor și simpatie, viitorul.

Suntem dispuși să acumulăm? Învățăm să fim buni europeni, buni cetățeni; țara noastră, luptăm, sa fie cea mai bună dintre toate celelalte posibile. Ralph Dahrendorf, sociolog englez, spunea în 1991: "Ca să ajungeți la democrație aveți nevoie de trei lucruri: o constituție, un sistem economic și o societate civilă. Constituția se poate face în șase luni, o piață se poate construi în șase ani, dar pentru o societate civilă trebuie două generații". Sărim etape? Copilul nu acceptă greșelile părintelui, dar îi găsește întotdeauna o scuză. Istoria s-a rupt în două. "Înainte", "pe vremea aia" și "după '90", "după Revoluție" strigă unii justificându-și uitarea, încercând să împartă lumea prin propria lor experiență. Lumea, așa cum o trăim cu toții, nu s-a sfârșit în '89 și nici nu a început în 1990.

Artistul român, legat de propriile origini, asimilat de sistemul în care este nevoit să funcționeze, își asumă rolul de participant, dar de data asta activ. Mediul video, exploatat de acesta datorită caracterului de document, facilitează discursul critic. Lucrarea, în formatul său final, rămâne dovada acțiunilor artistului, documentare a performance-ului și își exercită rolul de oglindă a societății. Artistul învăluit în propria istorie, se ferește să devină un artizan: artistul român nu imită și nici nu transcrie, calculează dar nu deduce, argumentează dar nu-și reprezintă. Estetica devine politică.

Artistul român creează ex nihilo pentru că deține vocația, adică grija de a-și alege liber scopul creației, în acord cu propriile exigențe. Își poate creea propria realitate, cu reguli diferite care, de cele mai multe ori, nu se aplică lumii reale, lumea artistului este lumea unde imaginația și rațiunea nu sunt îngrădite de nimic. Lui îi este cel mai ușor să renunțe la patologia naționalistă care să-i proclame ca valoare supremă istoria, cultura sau superioritatea față de alte culturi și națiuni, și asta pentru că artistul român își critică țara și este implicat social și politic în demersul reangajării propriei istorii. Invocând valorile europene, internaționale, proiectează lumină asupra ceea ce România ține în întuneric. Prin lucrarea lui, obscurul devine clar, normalul devine sinistru. El prezintă lumii România pe care o știu doar românii, România din afara granițelor europene, România neintegrată, asimilată tacit prin compromis.

Bucureștiul - încă trăind din amintirea "micului Paris", se redescoperă ca un oraș cu propria identitate și viață, oraș care și-a consumat valorile și statutul din trecut. Nu vorbim de psihogeografii. Vorbim despre eșecul în faza progresului, despre o metamorfoză a orașului, sau despre un imaginar impus, autoflagelat, închipuit până într-acolo încât devenim scene din filme care nu sunt ale noastre. Suntem personaje principale paralele realității în care un "ceva" tinde să se desfașoare.

Auto-critica, auto-ironia, sunt instrumente ale artistului român, rezultatul fiind auto-critica și auto-ironia societății. Artistul subliniază, atrage atenția,

face loc întrebărilor. Devenim imigranți. Imigranții lor, ai acelora care am vrut să fim. Românul pare a vrea sa fie "el însuși", un fel de transpunere artificială în ceva ce nu înțelegem. Imigrantul este cel ce suferă. Plecăm peste tot și totul pare că ne fuge de sub picioare. Trăim suspendați într-o temporalitate absurdă, dar pe un tărâm sigur.

Artistul român contemporan pare a fi cuprins de melancolie și fatalismul de a încerca să justifice trecutul prin analiza re-gândirii acestuia, încercând să-i chestioneze autenticitatea, autoritatea, valabilitatea. Indiferent dacă acești artiști sunt deopotrivă actori în filme celebre, imigranți în lupta cu "altul", participanți pe ascuns la destrămarea unui status-quo, indiferent că parodiază realul sau se implică în emoția prezentului, toți aceștia își doresc contribuția la noua istorie.

Artists

Ștefan Constantinescu, "Dacia 1300, My Generation" -- 3', 2003
He is a visual artist and a film director (born 1968, Bucharest). This year he represented Romania at The Venice Biennale, presenting the films "Passagen" and "Troleibuzul 92". He is currently working at the fiction film "7 Nuances of Gray". Ștefan Constatinescu lives and works in Stockholm and Bucharest.

Teodor Graur, "Speaking to Europe" -- 2'47", 1993
Teodor Graur (b. 1935) works in visual arts since the early eighties.His works were exhibited in international biennials such as: Venice (1997, 2001), Sao Paulo (1994), Istanbul (1995). He was exhibited in different shows, such as: "In Search of Balkania" in Neue Galerie - Graz, "Blood & Honey - Future's In The Balkans" - Vienna, "Towers of Babel" - Mainz. Lives and works in Bucharest.

Ion Grigorescu, "Dialog cu Ceausescu" -- 7'09", 1978; "Dialog cu Ceausescu", -- 22'25", 2007
Ion Grigorescu (born in 1945). Graduated in 1969, in painting, from The Art University in Bucharest, he works with different mediums: painting, installations, photography, video. His works were displayed at the Sao Paolo Biennale, Venice Biennale, Documenta, and in various exhibitions, like: Dadaeast, Cabaret Voltaire - Zurich, Prague, Stockholm, Sibiu, Warsaw; Kontakte in MUMOK - Viena, On Difference - Kunstverein Stuttgart. Lives and works in Bucharest.

Ciprian Homorodean, "I am Luke Skywalker" -- 10' 27", 2006
Ciprian Homorodean, born in 1982 in Timisoara, is a Romanian artist working mostly with video installations. His works were exhibited in Harta Gallery - Timișoara, BPS22 - Charleroi, Belgium, SOS 4.8 Festival - Murcia, Spain. In 2007 he won Prix du Hainaut. Lives and works in Brussel.

Sebastian Moldovan, "PARIS" -- 7'10", 2005
He is a Romanian artist interested in urban and social research (b.1982, Baia Mare) . He studied at the University of Art and Design in Cluj (Romania) and at L'École Regionale des Beaux-Arts, Nantes (France). Among other group exhibitions: "Comfortably Numb", Kultur Kontakt, Vienna (2006), "Dada East? The Romanians of Cabaret Voltaire", Cabaret Voltaire, Zürich (2006 – 07). Also he was exhibited in Bucharest Biennale, Prague Biennale and Haifa Biennale. Lives and works in Sibiu and Bucharest.

Corneliu Porumboiu, "Călătorie la oraș" (A Trip to the City) -- 19', 2003
Corneliu Porumboiu (born in 1975, in Vaslui), is one of the most important film directors and screenwriters in Romanian cinematography. He won various prizes, among them : Camera d'Or in 2006 at Cannes for the movie "A fost sau n-a fost?" (12:08, East of Bucharest), and in 2009 The FIPRESCI Award and The Jury Award at Un Certain Regard section at Cannes Film Festival for the feature film "Polițist, adjectiv" (Police, Adjective). Lives and works in Bucharest and Vaslui.

Andrei Crăciun (b. 1988) is a curator and theoretician, studying architecture at University of Architecture and Urbanism "Ion Mincu", Bucharest. His research and curatorial practice is focused on the relations between architecture, politics and the social sphere. Consequently, he is interested in areas linked to activism, gender, as well as participative architecture. Among his last curatorial projects is "100 Romanian Minutes" (Bucharest, Cluj, Iasi, Timisoara). Currently he is working on his new curatorial projects "Utopia of Exotic" and "Destroying Public Harmony". Since 2008 he is the coordinator of PAVILION UNICREDIT - center for contemporary art & culture and he was appointed as assistant curator for BUCHAREST BIENNALE 2010. Living and working in Bucharest.

Curator

Andrei Crăciun (b. 1988) is a curator and theoretician, studying architecture at University of Architecture and Urbanism "Ion Mincu", Bucharest. His research and curatorial practice is focused on the relations between architecture, politics and the social sphere. Consequently, he is interested in areas linked to activism, gender, as well as participative architecture. Among his last curatorial projects is "100 Romanian Minutes" (Bucharest, Cluj, Iasi, Timisoara). Currently he is working on his new curatorial projects "Utopia of Exotic" and "Destroying Public Harmony". Since 2008 he is the coordinator of PAVILION UNICREDIT - center for contemporary art & culture and he was appointed as assistant curator for BUCHAREST BIENNALE 2010. Living and working in Bucharest.

Special thanks to:
Eugen Rădescu, Mara Rațiu, Bogdan Iacob, Anamaria Tomiuc, Anca Nuță, Ioana Roescu, Ioana Păun, Silvia Vasilescu, Simina Neagu, Ioana Nițu, Ioana Stan, Sebastian Moldovan, Ciprian Homorodean, Ștefan Constantinescu, Ion Grigorescu, Teodor Graur, Corneliu Porumboiu.

Produced by
PAVILION, journal for politics and culture | www.pavilionmagazine.org